

**Комунальний заклад вищої освіти
«Дніпровська академія неперервної освіти»
Дніпропетровської обласної ради»**

МАТЕРІАЛИ

**Всеукраїнської науково-практичної
конференції з міжнародною участю**

**«ПІСЛЯДИПЛОМНА ОСВІТА
ДНІПРОПЕТРОВЩИНИ: ІСТОРІЯ
ТА ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ»**

17 грудня 2019 року

м. Дніпро

Редакційна колегія:

Сиченко В.В. доктор наук з державного управління, професор, ректор комунального закладу вищої освіти «Дніпровська академія неперервної освіти» Дніпропетровської обласної ради».

Романенко К.М. доктор наук з державного управління, доцент, декан факультету менеджменту та освітніх інновацій комунального закладу вищої освіти «Дніпровська академія неперервної освіти» Дніпропетровської обласної ради».

Р 34 «Післядипломна освіта Дніпропетровщини: історія та виклики сьогодення»: матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю (17 грудня 2019 року, м. Дніпро) / за ред. Сиченка В.В., Романенко К.М. Дніпро: КВНЗ «Дніпровська академія неперервної освіти» Дніпропетровської обласної ради», 2019. – 334 с.

Збірник містить матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції «Післядипломна освіта Дніпропетровщини: історія та виклики сьогодення». У працях авторів висвітлено досвід практичного управління закладом освіти; державно-громадське управління освітою; європейський досвід управлінських інновацій, проблеми професійного розвитку в системі післядипломної освіти в Україні.

УДК 378.046-021.68 (477.63)

Матеріали подаються в авторській редакції, відповідальність за точність викладених у публікаціях фактів несуть автори.

© КЗВО «Дніпровська академія неперервної освіти», 2019

Горішна О.М. Використання механізмів лідерства в управлінні змінами	104
Григорова Н.В. Модернізація освіти у німецькомовному європейському просторі	107
Гузенко Т.Л., Чабан М.А. Європейський контекст управлінських інновацій в освіті України	109
Добрянська О.М. Деякі аспекти державно-громадського управління освітою	111
Жорова І.Я. Система післядипломної освіти як середовище професійного розвитку педагога	114
Завидович В.В. Військова магістратура в забезпеченні підготовки офіцера-професіонала	116
Іваніна Н.В. Підготовка та підвищення кваліфікації викладачів	120
Іващенко Л.А. Маркетинговий підхід до організації освітнього процесу в закладі загальної середньої освіти	125
Каліберда Л.О. Управління закладом освіти: теоретично – методологічний аспект	129
Камишан І.С. Поняття якості освіти в умовах сьогодення	133
Кардаш І.В. Управління та інновації в освіті: проблеми та перспективи	137
Кирильчук Л.В. Саморозвиток особистості керівника закладу освіти	140
Кірман В. К. Підходи до формування змістового наповнення фахового компоненту курсів післядипломної освіти вчителів природничо-математичних дисциплін	144
Клименко В.П. Креативність у структурі педагогічної діяльності	146
Ковалець І.І. Використання ІКТ в управлінській діяльності керівника ЗНЗ	150
Кондратьєва А.В. Нова українська школа: сучасні аспекти управління закладом освіти	155
Кондрашов М.М. Управління процесом оволодіння іноземною мовою в системі підготовки педагогів до інноваційної діяльності.	158
Конюхова Н.М. Управління закладом освіти на етапі реформування	164
Костючков С.К. Специфіка професійної підготовки соціального педагога в центрі післядипломної освіти сучасного вітчизняного університету	168
Коча І.А. Формування здоров'язбережувальної компетентності молодших школярів в умовах нової української школи	171
Кочерга Є.В. Ресурси для професійного розвитку педагогів: здоров'язбережувальні аспекти	174
Култаєва М.Д. Педагогічні університети і безперервна педагогічна освіта	177
Лаврова Л.В., Куций А.М. Розвиток здоров'язбережувальної компетентності педагога в системі неперервної освіти	181
Лисогор В.П. Модель сучасного вчителя	183
Литвинов Є. Післядипломна педагогічна освіта в андрагогічному вимірі	187

також нагальною потребою складати довгострокові плани на перспективу.

Список використаних джерел:

1. Даниленко Л. І. Модернізація змісту, форм та методів управлінської діяльності директора загальноосвітньої школи : [монографія] / Л.І.Даниленко. — [2-е вид.] — К.: Логос, 2002. — 140 с.
2. Лаврук В. Діагностика управлінської компетентності директора школи /-Василь Лаврук. – К.: Шкільний світ, 2008. —128 с. —(Б-ка «Шк. світу»).
3. Коломінський Н.Л. Психологія менеджменту в освіті: соціально–психологічний аспект: монографія / Н.Л.Коломінський. — К.: МАУП, 2000. — 286 с.
4. Орбан-Лембрик Л.Е. Психологія управління: посіб. / Л.Е.ОрбанЛембрик. — К.: Академвидав, 2003. — 568 с.
5. Хриков Є. М. Управління навчальним закладом: навч. посіб. / Євген Миколайович Хриков. — К.: Знання, 2006. — 365 с.

КОСТЮЧКОВ СЕРГІЙ КАРПОВИЧ

СПЕЦИФІКА ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ СОЦІАЛЬНОГО ПЕДАГОГА В ЦЕНТРІ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ОСВІТИ СУЧАСНОГО ВІТЧИЗНЯНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Початок нового тисячоліття характеризується актуалізацією суспільства знання, ключова функція якого – випереджальний розвиток пізнавальних якостей особистості на основі модернізації освітніх систем із метою зростання інтелектуального потенціалу суспільства. Загальноприйнятне, століттями усталене розуміння освіти як засвоєння людиною досвіду минулих поколінь вступає, в умовах сучасності, у протиріччя з її потребою в самореалізації, необхідністю вирішення нагальних проблем стрімко змінюваного світу. Аналіз продуктивності сучасної освіти в контексті пристосування особистості до життя й нових цивілізаційних умов свідчить, що сьогодні роль освіти визначається як прогресуюча, а сама освіта – як інструмент удосконалення адаптаційного механізму людини відносно мінливих умов навколишнього середовища. Сучасна освіта, орієнтована традиційно на гуманізм, не володіє

достатнім потенціалом для формування людини майбутнього та забезпечення збереження людської цивілізації в умовах неспинної глобалізації світу, яка провокує імпульси прискорення всіх процесів соціальної реальності [1].

Сучасна освіта формує нову культуру – культуру діалогу, навіть полілогу, але не монологу, вона має бути орієнтованою як на сьогодні, так і на майбутнє – близьке й віддалене. Практично всі країни світу активно реалізують концепцію оптимальної індивідуальної освітньої траєкторії – безперервної, протягом усього життя, освіти, важливим компонентом якої є післядипломна освіта. Спробуємо аргументовано відповісти на питання: кому і для чого потрібна післядипломна освіта? Десятиліттями у радянській, потім українській системі освіти була актуальною теза – все те, чому студента не навчили у вищому навчальному закладі, буде його особистим здобутком у подальшому житті та професійній діяльності. Подібна позиція в сучасних умовах не тільки обумовлює низький потенціал *start up*'у випускника вишу, але й залишає йому небагато шансів «вижити» в умовах постійно зростаючої конкуренції на ринку праці. Випускник із такою позицією, життєвою філософією та професійною установкою приречений грати роль аутсайдера: він неконкурентоспроможний у змаганні з суб'єктами післядипломної освіти, особливо тими, котрі реалізують себе у відповідному до диплому професійному просторі, в умовах застосування інноваційних технологій, знайомства з сучасними трендами в конкретній сфері виробництва, застосування отриманих у процесі стажування, перепідготовки або підвищення кваліфікації. Навіть ще у недавньому минулому, коли динаміка науково-технічного процесу не була настільки високою як сьогодні, постійно оновлювана професійна інформація «приходила» в інститутські або університетські аудиторії із значним запізненням.

Відтак, нескладно сформулювати основні цілі післядипломної освіти: по-перше, це розширення, поглиблення та модернізація наявних у дипломованого спеціаліста знань, умінь і навичок. По-друге, людина, котра вже здобула раніше вищу освіту та має певний практичний досвід, отримує можливість набуття іншої спеціальності. Сьогодні в багатьох вишах України функціонують центри

післядипломної освіти (ЦПО), надаючи можливість фахівцям у різних галузях діяльності здобути сучасні професійні знання; змінити або скорегувати професійний напрямок діяльності; підвищити власний фаховий рівень та професійну майстерність; розширити діапазон своїх компетенцій; у якості «понадзавдання» – отримати конкурентні переваги на ринку праці.

Автор, маючи досвід роботи в професійній підготовці соціальних педагогів, пропонує розглянути специфіку післядипломної перепідготовки соціальних педагогів. У Херсонському державному університеті (ХДУ) функціонує ЦПО, який пропонує підвищення кваліфікації педагогічних працівників у формах: довгострокового підвищення кваліфікації (від 72 до 216 навчальних годин) і короткострокове підвищення кваліфікації у вигляді семінарів, майстер-класів, семінарів-практикумів, семінарів-тренінгів, авторських шкіл, вебінарів, «круглих столів» тощо (до 72 навчальних годин).

У сучасних загальноосвітніх закладах професія соціального педагога є достатньо затребуваною, відтак – шкільні викладачі, маючи відповідну педагогічну освіту, нерідко прагнуть розширити межі вже здобутої спеціальності та звертаються до ЦПО з питання здобуття спеціальності «Соціальна педагогіка», попит на яку в, зокрема, Херсонській області, є доволі високим. Викладачі кафедри соціальної роботи, соціальної педагогіки та соціології ХДУ в процесі професійної підготовки соціальних педагогів роблять акцент на використанні різноманітних форм і методів інтерактивного навчання, таких як дискусія, ділова гра, аналіз кейсів, ситуативне моделювання, симуляції, полеміка, гейм-технології тощо. Найбільш ефективними автор вважає рольові та ділові ігри, які задовольняють когнітивні та професійні інтереси студентів, слугують дієвим засобом емоційної зацікавленості, а також інструментом мотивації навчальної та пізнавально-комунікативної діяльності. Рольові та ділові ігри базуються на імітуванні, моделюванні проблемних професійних ситуацій, вони стимулюють до інтелектуальної активності, допомагають сформувати у студентів потужний корпус комунікативного і соціального досвіду як основи співпраці суб'єктів соціальної педагогіки. Отже,

післядипломна освіта є однією з форм суспільної реакції на проєкт універсальної «моделі» гармонійної, культурної, освіченої особистості, з орієнтацією на плюралістичність напрямів і цілей освітнього процесу, надання індивіду можливості вибору й визначення власних пізнавальних інтенцій, моральних імперативів, світоглядних позицій, культурних норм і зразків.

Список використаних джерел:

1. Костючков С. К. Біополітичне підґрунтя філософсько-освітньої концепції в умовах громадянського суспільства: монографія. Херсон: Айлант, 2015. 320 с.

КОЧА ІННА АНАТОЛІВНА

ФОРМУВАННЯ ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖУВАЛЬНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ В УМОВАХ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ

В умовах модернізації та реформування освіти основні зусилля початкової школи спрямовані на осучаснення та оздоровлення освітнього середовища, створення умов для психолого-педагогічної адаптації дитини до шкільного простору, ціннісного ставлення до власного здоров'я та здоров'я оточуючих.

За даними сучасних досліджень, майже 90 % українських школярів мають відхилення у здоров'ї, понад 50 % – незадовільну фізичну підготовку, близько 60 % – мають низький рівень фізичного розвитку [2].

Серед об'єктивних причин зниження здоров'я молодших школярів спостерігаються порушення режиму дня, недостатня рухова активність в урочний та позаурочний час, невміння пристосовуватися до темпу шкільного життя, збільшення наповнюваності учнів в класі, що призводять до погіршення психічного та фізичного здоров'я школярів.